

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Urto/5/2015                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4015898457                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.01.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Gabriela Šimonová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:4015898457.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 26. januára 2016, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Pavla Farkaša v konaní o uznávaní a výkone cudzieho rozhodnutia, o odvolaní odsúdeného S. M. , proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2015, sp. zn. 1 Ntc 27/2015, takto

### rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného S. M. sa z a m i e t a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 30. septembra 2015, sp. zn. 1 Ntc 27/2015, podľa § 15 ods. 1 zák. č. 549/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Zbierky zákonov o výkone väzby, v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon) rozhodol, že uznáva:

#### I.

rozsudok Krajského súdu Wiener Neustadt, z 13. septembra 2013, číslo 46Hv1/13i, Rakúska republika, právoplatný 13. septembra 2013, ktorým bol občan Slovenskej republiky S. M., narodený XY v E., Slovenská republika, občan Slovenskej republiky, registrovaný pobyt: U., Slovenská republika, posledná známa adresa: N., Spolková republika Nemecko, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Stein, Steiner Landstrasse 4, 3500 Krems, Rakúska republika, ktorým bol uznaný vinným v bode 1. zo zločinu ťažkej lúpeže podľa § 142 odsek 1, § 143 3. prípad Rakúskeho trestného zákonníka a v bode 2. zo zločinu krivého obvinenia podľa § 297 odsek 1, 2. veta Rakúskeho trestného zákonníka. Za tieto trestné činy bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 3.652 dní.

#### II.

rozsudok Krajského súdu Korneuburg z 19. júna 2012, číslo 506/Hv65/12d, právoplatný z 23. júna 2012, ktorým bol S. M. uznaný vinným v bode A/, B/ zo zločinu krádeže z časti vlámaním podľa § 127 a 129 číslo 1 Rakúskeho trestného zákonníka a za tieto trestné činy bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 184 dní.

Krajský súd v Nitre v napadnutom rozsudku vyslovil, že podľa § 17 ods. 1 Zákona sa oba tieto rozsudky vykonávajú na území Slovenskej republiky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona na výkon tohto trestu odňatia slobody súd zaradil odsúdeného S. M. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený S. M.. Podstata dôvodov jeho odvolania spočívala v tom, že sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Nitre, nakoľko, podľa jeho názoru, nie sú splnené zákonom stanovené podmienky pre uznanie cudzieho rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 zákona č. 221/2006 resp. zákona č. 549/2011. Namietal tiež nepríslušnosť Krajského súdu v Nitre, pre absenciu právomoci rozhodovať v tejto veci podľa § 12 ods. 1 Zákona. Poukázal na trestné sadzby slovenského trestného zákona s tým, že za uvedené skutky by mu mal slovenský súd, po uznaní cudzieho rozhodnutia, uložiť nižší trest. Argumentoval tiež tým, že vo výkone trestu v Rakúsku by si mohol podať žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po výkone polovice trestu, pričom na území Slovenskej republiky by mohol požiadať o podmienené prepustenie v výkonu trestu odňatia slobody, až po odpykaní si dvoch tretín trestu. V odvolaní zároveň namietal, že rakúskym súdom bol pre výkon trestu zaradený do takej skupiny, ktorá svojou vnútornou diferenciáciou zodpovedá minimálnemu stupňu stráženia, pričom rozsudkom Slovenskej republiky bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného S. M. nie je dôvodné.

K odvolacím námietkam odsúdeného možno len uviesť, že boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky vyhodnotené ako nedôvodné, nakoľko rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie prísnych, dokonca taxatívne vymenovaných materiálnych podmienok uvedených v zákone č. 549/2011 Z.z. z 2. decembra 2011, účinného od 1. februára 2012, ktorým sa súd prvého stupňa riadil, konkrétne ustanovenia zákona rešpektoval a zákonom požadované úkony vykonal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v danej veci ako súd odvolací len dodáva, že citovaný zákon ustanovuje pravidlá, podľa ktorých iný členský štát než členský štát, v ktorom bola dotknutá osoba odsúdená, uznáva a vykonáva rozsudky na svojom území. Súčasne platí, že vo vzťahu k všeobecnej procesnej úprave (Trestný poriadok) ide o špeciálnu právnu úpravu, a teda aplikácia tohto zákona predpokladá subsidiárne použitie Trestného poriadku. Pokiaľ ide o miestnu príslušnosť Krajského súdu v Nitre, je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. augusta 2015 sp. zn. 3 Tost 22/2015, ktorý vo veci uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia týkajúceho sa odsúdeného slovenského občana S. M., nar. XY ustálil, že príslušným na ďalšie konanie je Krajský súd v Nitre, ktorému bola postúpená vec z Krajského súdu Bratislava. Týmto rozhodnutím najvyššieho súdu bola právoplatne určená príslušnosť Krajského súdu v Nitre.

K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu odsúdeného, že nesúhlasí s vydaním na výkon trestu na území Slovenskej republiky, platný a účinný zákon jednoznačne stanovuje v § 6 ods. 3 požiadavky na súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia. Na rozdiel od režimu podľa Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983, v rámci ktorého bol súhlas odsúdeného základnou podmienkou pre odovzdanie výkonu rozhodnutia do iného štátu, v režime rámcového rozhodnutia a teda aj zákona č. 549/2011 Z.z., sa súhlas odsúdeného nevyžaduje, ak ide o odovzdanie rozhodnutia do členského štátu, ktorého je odsúdený občanom alebo má v ňom obvyklý pobyt. Nakoľko odsúdený S. M. je občanom Slovenskej republiky a na území Slovenskej republiky mal nedávno i trvalé bydlisko, správne a v súlade so zákonom rozhodol krajský súd, keď uznal rozsudky rakúskych krajinských súdov a zároveň vyslovil, že odsúdený oba tresty vykoná na území Slovenskej republiky. Obrana odsúdeného síce smeruje k ustáleniu záveru, že v súčasnej dobe nemá na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, pretože tento mu bol zrušený 03. júla 2015, o čom predložil k odvolaniu listinu a to: Zrušenie záznamu o trvalom pobyte z 28. júla 2015 od prednostu Mestského úradu Y. - Ing. L. V. pod č. 6949/2015. Neuniklo však

pozornosti najvyššieho súdu, že odsúdený predložil túto listinu po tom, ako si už bol vedomý, že sa vedie voči jeho osobe konanie o uznaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Bez ohľadu na začaté vydávacie konanie, pre naplnenie dikcie zákonodarcu postačuje, aby bol odsúdený štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky. Príslušné ustanovenia zákona č. 549/2011 Z.z. správne citoval súd prvého stupňa na strane 6 svojho rozsudku. Odsúdený S. M., ako vyplýva z lustrácie v Registri obyvateľov zo 17. júna 2015, ako občan so štátnou príslušnosťou Slovenskej republiky, s trvalým pobytom od 12. januára 1992 na Ul. E., je držiteľom občianskeho preukazu XY vydaným 22. apríla 2009 a platným do 22. apríla 2019. Pobyt mimo Slovenskej republiky má vyznačený ako „nie“.

Ak by aj nebola splnená podmienka zákonodarcu zakotvená v § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z.z., rozhodne je splnená podmienka podľa písm. b/ citovaného ustanovenia a síce, súhlas odsúdeného sa nevyžaduje, ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky.

Ako vyplýva z obsahu spisu, Príkaz na vyhostenie nie je zahrnutý ani do jedného rozsudku rakúskych trestných súdov, ale z prílohy Osvedčenia k rozsudku 46Hv1/13i, ako i k rozsudku 506Hv65/12d, bol orgánom LPD Niederösterreich 14. novembra 2013; Nr. 1020173/FrB/13 vydaný príkaz, že odsúdená osoba S. M. bude vyhostená po prepustení z výkonu trestu.

Krajský súd v Nitre rozhodol na základe riadne zisteného skutkového stavu veci a v plnom súlade so zákonom. Odvolací súd sa však nestotožnil s právnou argumentáciou uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolateľ bol odsúdený dvomi rozsudkami rakúskych krajských súdov, z ktorých jeden skutok je kvalifikovaný rakúskym Trestným zákonníkom ako zločin ťažkej lúpeže (okrem iného aj) podľa § 143 3. Podľa § 143. kto sa dopustí lúpeže ako člen zločineckého zoskupenia za spoluúčasti (§ 12) iného člena zoskupenia alebo kto spácha lúpež s použitím zbrane, potrestá sa odňatím slobody na päť rokov až pätnásť rokov. Rovnako sa páchatel potrestá, keď je následkom použitého násillia niekto ťažko zranený (§ 84 ods. 1). Ak má však použitie násillia za následok ublíženie na zdraví s ťažkými trvalými následkami (§ 85), páchatel sa potrestá odňatím slobody na desať rokov až dvadsať rokov.

Najvyššiemu súdu nie je zrejmé, prečo súd prvého stupňa vyhodnotil takéto konanie odsúdeného na strane 6 napadnutého rozsudku, že v zmysle slovenského Trestného zákona by bolo možné v bode 1. posúdiť takýto trestný čin ako zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody v rozsahu 3 až 10 rokov.

Slovenský Trestný zákon vo svojom ustanovení §-u 188 počíta aj so zločinom lúpeže. Podľa § 188 ods. 1 Tr.zák. kto proti inému použije násillie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním ťažkú ujmu na zdraví alebo spôsobí ním značnú škodu.

K ďalšej odvolacej námietke odsúdeného, ohľadne podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, najvyšší súd len dodáva, že v danom prípade, ako to vyplýva z prílohy Osvedčenia Spolkového ministerstva Rakúskej republiky z 9.apríla 2015 o vydaní právoplatného rozhodnutia Krajského súdu Wiener Neustadt č. 46Hv1/13i z 22.apríla 2013, u odsúdeného S. M., podľa rakúskeho práva neexistuje nárok na podmiennečné prepustenie výlučne z dôvodu uplynutia času.

Nepochybil súd prvého stupňa ani v prípade, keď vo výroku uznávacieho rozsudku vyslovil, že odsúdený S. M. vykoná trest v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Právna úprava rakúskeho Trestného zákonníka týkajúca sa zaradenia odsúdených do výkonu trestu, je odlišná od slovenskej právnej úpravy, a dáva priestor inému orgánu, aby o tom rozhodol, preto rozsudok Krajského súdu Wiener Neustadt z 13. septembra 2013 číslo 46Hv1/13i a Krajského súdu

Korneuburg z 19. júna 2012, číslo 506/Hv65/12d, takýto výrok ani neobsahuje.

Ako je už vyššie konštatované, keďže aplikácia zákona predpokladá subsidiárne použitie vnútroštátneho predpisu, správne a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák., Krajský súd v Nitre zaradil odsúdeného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z pohľadu vyššie uvedeného sú odvolacie námietky odsúdeného S. M. irelevantné, a ako také ich odvolací súd nemohol akceptovať. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odsúdeného S. M. zamietol ako nedôvodné.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.